

Издава Недјељом.

Цијена:
За ЦРНУ ГОРУ и АУ-
СТРО-УГАРСКУ (с Бос-
ном и ХЕРЦЕГОВИНОМ)
на годину 6 ф., на по год.
3 ф., на четврт године 1 ф.
и 50 новчана.
За све остале земље у
ЈЕВРОПИ и АМЕРИЦИ: на
годину 20 франака, на по
годину 10 франака, на чет-
врт године 5 франака.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

Лист за политику и књижевност.

ЦЕТИЊЕ, 23. Октобра.

Како нам једна депеша наша из Београда, министар Калај врати се из Босне и Херцеговине добио је прилику да изјави свој став о тјем аустро-угарским делегацијама о тјем покрајинама, и то из сопственог искуства.

Колико нам се у кратком изводу телеграфском саопштава, Калај је, међу осталом, рекао, да народ црногорски и сада још врши свој утицај над јужном Херцеговином, но да Херцеговци имају и локалног патриотизма и да не желе бити придружени Црној Гори; да је у Књаза Црногорског несумњива добра воља, и да ће се временом Црна Гора прилагодити садашњем стању у Босни и Херцеговини.

На то би се имало, с наше стране, примјетити поштом.

Да ли одиста народ црногорски има утицај над народом у Херцеговини, то не треба питати. То је г. Калај потврдио, и у томе свијет му неће бити обавезан ни за какво ново откривење. Но главно не лежи у констатовању самога утицаја него у квалификацији тога утицаја, а ту је г. Калај дотичном интерпеланту остао одговор дужан.

Да би се тај одговор могао добити, ми ћемо се ухватити за друге ријечи које је г. Калај изустно, на ћемо помоћу њиховог изићи на пут којим ћемо доћи до одговора.

Г. Калај рекао је, да је у Књаза Црногорског несумњива добра воља. У томе је исказана пуна и несумњива истина. А кад се та истина примјени на одношаје црногорске, онда ће се врло лако доћи до закључења, које ће моћи служити за одговор на питање о каквој општој утицају, који, по ријечма Калајевим, Црна Гора врши над Херцеговином.

Држимо да ће бити познато г. Калају — а ако му није познато, нека чује од нас или нека се распита у другог ког који нас добро познаје — да је у Црној Гори воља Књажева и воља народна једно исто. Та истинска појава — ријетка можда у другим државама — врједи код нас у равној мјери у правцу позитивном и негативном. Што Књаз хоће, то и народ жели; што народ не жели, то ни Књаз не хоће. Јединство је то, у којем нема двије воље него једна, на не може бити ни два правца у радњи него само један.

Кад то знамо и кад се при том ухватимо за ријечи г. Калаја: да је у Књаза несумњива добра воља, онда излази, да је и у народа црногорског несумњива добра воља, јер ту не може бити ријечи о неке двије воље него само о једној.

Напиши смо дакле на чисто у једној ствари: у констатовању добре воље Књаза и народа црногорског.

Но врједило би да се зна, шта ваља подразумевати под том „добром вољом“? у чему се она састоји? и према коме се указује? — јер под тјем може један да разумије једно а други друго!

Г. Калај под „добром вољом“ подразумева без сумње оно расположење, у којем Књаз (ми додајемо: и народ) црногорски стоје према аустро-угарској монархији.

У томе се није ни најмање претварало. Црна Гора живи у сусједству те монархије, и она има највиши интерес да с том монархијом живи у добром и пријатељском сусједству. На

тога излази, да Црној Гори сама здрава, разумна и практична политика налаже, да се према тој монархији вазда, докле год правични одношаји с обје стране трају, држи у расположењу добре воље.

Нама је недавно оцијенена бечка „Преса“ дала унутрашње, да се што више вјежбамо у мислотеорији. Мајорцу примамо то унутрашње, на ћемо се њим послужити и овом приликом, када хоћемо да констатујемо, да је Црна Гора доиста дала доказе, стварне доказе, о својој доброј вољи према аустро-угарској монархији, и да је ту „добро вољу“ имала не само на језику него и на дјелу, и то без икакве задње мисли, без икаквих претензија и на сам морални реципроцитет.

Не треба далеко да сјихемо у прошлост, довољно је да се проучи само историја од потонјих година, па ће за сваког јасно бити да ријечи наше имају коријен свој у чистој истини.

Но, ако нас глава упућује на добру вољу према Аустро-угарској монархији, срце нам куца за браћом нашим у Босни и Херцеговини. Је ли то грјех, злочинство? Је ли увреда за кога? Је ли то двоје непомирљиво? Зар се добра воља према аустро-угарској квари и коси добром вољом према народу у Босни и Херцеговини?

Ми мислимо да то није тако. Желети браћи нашој у Босни и Херцеговини, да им буде добро под аустро-угарском управом — па и *ради* допустити *средствима* на томе да им буде добро, то, мислимо, не може бити ни грјех ни злочинство ни увреда за кога, а с тјем, увјерени смо, може се лијепо слагати и наша добра воља према аустро-угарској монархији.

Сад ако је ријеч о утицају народа црногорског на народ у Херцеговини, онда се тај утицај може вршити само у том правцу, а против *таког* утицаја и у том правцу држимо да ни г. Калај не може шта имати.

Ако пак г. Калај под утицајем црногорским на Херцеговину друго што мисли, онда ми то просто одбијамо од себе и не ћемо о том да зборимо, јер нит хоћемо нит можемо да се боримо с мислима г. Калаја.

Г. Калај хвали много „локални патриотизам“ херцеговачки и, ослањајући се на исти, вели, да Херцеговци не желе придружити се Црној Гори.

Што се тиче „локалног патриотизма“ херцеговачког, ми немамо ништа против њега. Ми се с њим потпуно слажемо, и, заједно с г. Калајем, хвалимо и до неба уздижемо тај патриотизам. Шта више, ми ћемо поћи и један корак даље, па ћемо и то рећи: да Бог да тај патриотизам највише остао локалан и нигда се под данашњијема приликама не претворио у оштри, па макар и не жељели Херцеговци придружити се Црној Гори! Да није било за оцаваха пет вијекова тога „локалног патриотизма“ у Херцеговини, до данас не би се знало ни трага од ње. А данас, уздижући се у здраху свијест нашег народа тамошњег, увјерени смо да ће баш тај „локални патриотизам“ одржати Херцеговину и свјетлост је кајету а неврлому кроз ову борбу коју јој је — судбина наметнула.

Не зебећемо ми од локалног патриотизма херцеговачког, него се још молимо Богу, да га што снажније одржи. А шта се тиче питања о придружењу, нас неће бити гласа:

ми не бисмо били никаклом томе противни, да се коначна сузбија Босне и Херцеговине одлучи слободним гласом тамошњег народа, и оставила би се са својом вољу Херцеговцима да се изјаве коме се желе придружити. Имамо сад задржану ријеч с г. Калајем.

Он је рекао, да ће се Црна Гора временом прилагодити садашњем стању у Босни и Херцеговини.

Шта је хтио рећи с тјем г. Калај?

Данашње стање у Босни и Херцеговини није створила ни Црна Гора ни Аустро-Угарска него берлински конгрес, то ће рећи: свесиле укуне. Там стају имала се прилагодити не само Црна Гора него и Аустро-Угарска.

Црна Гора то је већ учинила — поштено, лојално, самосторно. Она је то учинила још онда, када је херцеговачким устаницима на требињском пољу подижула пред аустројском војском: положите оружје! предајте барјаке! Г. Калај сјећаће се врло добро тога догађаја, који сам собом пружа најсјајније свједочанство за нашу лојалну расположења — свједочанство које се мора у толико више напјенити, што смо га ми тада положили из велике борбе са природним и са свакога ласно појмљивим осјетљивостима, које нам је и сама тадашња влада аустро-угарска признала.

Од Црне Горе далеко је била та мисао, да се противи вољи Јевропе и да гајим отвором на ново узмуну источно питање.

Црна Гора прилагодила се још тада наредби Јевропе за Босну и Херцеговину. Тој наредби видимо да се и из — истина доста мучно и с кате-гом! — прилагођује.

По томе, према Босни и Херцеговини стојимо једнаки: прилагођујемо се вољи Јевропе и вршимо оно што је она наредила.

У томе нашем држању огледа се само правично схватање обавеза, у којима и ми и њи стојимо према једном вишем ареолату, који је судио у питању Босне и Херцеговине и који онет може судити.

А нама и — дозволите нам рећи! — и вама гласи не ће друго остајати него да се, како г. Калај рече, прилагођујемо вољи Јевропе и стању које она створи у Босни и Херцеговини.

Само вазда Боже дај да то стање буде на корист тамошњег народа!

У новинама проносе се гласови о томе, како је из нова потакнуто питање о уређењу наше источне границе према Турској, како ће се тога ради изаслати једна нарочита комисија и како је у то име порта већ наименовала свога члана за ту комисију.

Ми не знамо, да ли је што истина од овог тога; али да је крајње кријеме, да се већ и на нашој источној граници удари погранично које, то смо на овом мјесту не једна пут са свом оданостићу нагласили.

По тога, што ово стање граничје и у границама не служи ни најмање к коначном утједе јевропског мира које се у на берлинском конгресу изјави међу нама и Турским, он је, због парала самог народа, да се ту живи у вишем сусједству, подобно, да нам, ако не са својим а

оно великим дијелом, оштри и опасни све оне користи које бисмо иначе могли имати са добити плодног сусједства.

Ми смо већ више пута навели, да се ту са самом портом, поред најбоље воље, не може изићи на крај. Она је, изједујући својој традиционалној политици, створила у Арбаџија једно стање, које се никак не може изићи у свијету и ни у којој држави не би могло тријети, по које порта не само дијелом траи него га још и потпомаже, да се у својим неправдама и нигде недопуштена особинама учврсти, и још више развије. Ова свој државни ауторитет над Арбаџијом и напушта и придржава, како јој кад треба: ако јој иде у рачун да се њено сусједство задјела и узнемирује. Арбаџија јој служи као врло штетно оруђе, јер она су за такве послове као створена; и ако у том случају учвршћено сусједство потражи у порте правичну и међународним правом прописану сатисфакцију, порта његове раменаци и заклони се за ово стање које је сама створила у Арбаџији, т. ј. изићи се тиче, да она нема довољне власти над разуданим племенима арбаџијским. Ако пак учвршћено сусјед, не добивши на тај начин задовољења, потетне да сам себи набави сатисфакцију и да потржи досадне рушмине у психовим забитним кутовима, тада се порта усправа у свој позатури државне власти и истакне се пред своје драге Арбаџијске као чувар и заштитник својих поданика.

Ко би ту онда могао изићи на крај?

Донуштамо да портиним рачунима може годити такво стање, но оно се не може никакмо утлажити у светан међународног јевропског реда, не може се оправдати ничим на свијету, а нама поврх свега тога наноси велику штету.

Не прође скоро ниједна година, а да се на тој разграђеној међи нашој не догоде какве обијесне задјелнице, које нама доносе не само материјалну штету те се никак не нападати не ће, него и влади нашој праве не престане узнемирује и без невоље јој одирају снагу и изићи од корисних послова на пограничне снаге и наплате, којих не би морало бити, да је у порте мало више добре воље и искреног држања, а у великих сила мало више енергије.

Тако је и ове године, не само да ли с њеном задњом намером или не, баш за пријеме одсуства Насопага Височанства Књаза, једна руса арбаџијски у околини Подгорине и на границама изиђима изиђио и та узнемирувала морно наше стање политичко и стизаа употребу не само од својих дупенијех руку него и од дупениког свог оруђја окаљавио и заједно с образом својим у великој мјери једнога Црногорца.

Том приликом, као и сваком другом, долази у опасност мир оштри, који је, као што је познато, на овајема странама врло ретко настао, јер се догађало већ толико пута, да је један метак из пушке *овојавио* био, да услади читаво једно питање, које не слије дипломатија, не може да угуши ни свијем апаратама свога патристичног арсенала.

Не лежи то дакле не само у њеном него и у интересу *ниједне* Јевропе и њеног мира, да се већ једном на свијету *овојави* успостави тако

во стање, које ће само собом давати довољно јамства том миру?

Наша влада, као што је до сад чинила, тако ће и од сад настојавати, да се с наше стране избјегне све што би могло давати повода немирима и издјелима на граници; на увјерени смо, да ће она у пражњу мирољубивости и одривања доброга реда истрајати и онда, кад би је разбудила и објесна бунд несташнога коинцидука могла открити с линије коју јој прописује мудра стрљивост и уздржавање.

Али кад се има јасног постојања једним брљавим и непоузданим фактором, с којим се не да водити тачан рачун, ту онда могу настати случајеви, у којима не ће ништа помагати ни најдубља мудрост на ни јачиња стрљивост.

Да не би такви случајеви напустили, ваља за рана дијела тражити; а дијел се се наћи, ако се већ један пут на чисто одреди да се зна шта је на источној страни Црне Горе наше а шта је турско.

Када се то буде знало, ми ћемо тада и источне границе наше умјети чувати, као што чувамо и све друге, од свачијих вјерстаја, па и од арбанашких, јер нећемо ни мисли да се ми арбанашког сусједства бојимо, — не! оно нам је само досадно, на разлога које наведосмо, досадно, јер је разграђено, а кад се једном оград, сваки колац црногорски улијеваће Арбанасима — о том смо пуно увјерени, — толико респекта, да ће на то крока заирати од њега!

Ради свега тога искрено ћемо се радовати, ако се обједине гласови о састанку међународне комисије ради уређења и утврђења наше источне границе.

Пронаст пароброда „Црна Гора“.

У понедјељак, 18. ок. м., догодила се на ушћу Бојане несрећа, којом је црногорски пароброд „Црна Гора“ са седам људи пронао уточишта у воду, а само се један човек спасао.

По налогу владе наше предузело је к. в. црногорско капетанство лука и поморске здравствености истрагу над овим догађајем и подвргло је истрази јединог мртвара који се изабавио као и друге који су ту несрећу очима гледали а не могли је при силном вјетру, који тада владаше, открити.

Ми ћемо ово овдје донијети тачно саопштење те истраге, јер се по њој најбоље може дознати, како се несрећа ова догодила.

По пријет саопшћеним о см. рапорат, који је капетанство лука и поморске здравствености подвргло нашем министарству унутрашњих дјела.

Ево га:

Високо Министарство!

Услед дешет дужности је потписаном да извјести слиједече:

Двадесет десетог на повоћи стиге објава од депутације од св. Николе за жа-

лосни догађај. На двије по повоћи телеграфовало се на капитанат Барски и послат доноси сузу и бје послат пилот на стању, али стација барска била је затворена. На 5 по повоћи потписани као што му је дужност кресе пут светог Николе, с којом је да дозна узрок бродолома, и да распореди да се спасе што се може.

Дошао у светог Николе бјеше узет на протокол директор Маоне и спасени машиниста, као што ће видјети високо Министарство из двају приложених протокола вербалних, које се има част доставити у оригиналу.

Констатарах два љеша (мртва тијела), као што гласи приложени констатациони протокол, оставља да се постара за мртве представници суда, која је био у друштву са потписаним, који констатациони протокол се прилаже у препису.

Паробродске ствари нађене на обали препоручиле су на чување чиновнику дужног скитетата наредни истома да бије на све оно што би могло бити случајно изабачено и повратити се у Ушће. — Сјутра у јутро, пошто је било поданика аустро-угарски, учинио се извјештај и к. ко. судату а. у. у Скадру, и наредио се у исто вријеме у светог Николе да се изабацију два мртва тијела изабачена на обалу.

Повисоко потписани пође на Бојану по други пут и бјеше изабачио три мртва тијела као што се телеграфовало, један бјеше поданик аустро-угарски, један француски, а трећи Јермен, поданик отомански.

Ови мртви дани су превјети у св. Николе и ујочица. Нема тијела Манонина и Али Јакупа и Кисаге Ђ. капетана вјанора турског у Блату, наредбе су пак издате ако се нађе тијело Манонина да се пошље у Скадру.

Што се тиче ствари паробродских, нашла су се једра, сидро и гвозђа. Ове су ствари предане на „Нови Пазар“, изабачио је море на суво готово један цијели дјел брода, депозит воде и других стрљивости, ове ствари дате су превјети такођер у св. Николе и смјештене у кућу гдје је уред јавне сигурности.

Што се тиче машини, која се нашла такођер гдје стоји, с данашњим покушајима није било могуће доспјети да се покрене, у дубини је од прилике в. стона а стављен је знак на њој, за њено изабављење препоручило се кап. Микуну.

Мртва тијела најпослије нађена и ујочица јесу слиједила: Ламберт, у гаћама до пола чизама, кошуљи и фанели, на ком се нашла 3 медијале бијеле и ек., овај је поданик француски, Сулејман Сани, обучен у француски поданик турски, на ње се пријавио 1 медија бијела, 62 метелица, алати са и метални ланац и један нежаљ. Марич, поданик аустро-угарски, обучен по црногорски. Барти (Bartus) француски консуланта француског у гаћама и кошуљи. Аргин есенција обучен на цивилну, кошуљу, гаће, прегач, кошуљу, при коме се нађе 10 лира турске, 2 напомена златна, двије медијале бијеле, сат и ланац златни и 3 печата; ствари ће се предати сузу.

Два мртва тијела нађена је Марич управитељ Маоне, од трију поточних једно је неки Ђон у служби пилат Капитаната укључио с војницима, а друга два иети војници који су били на стражи.

Машиниста сизао се пливачем без икакве ствари узлатив се за пијесак.

Ушће, 22. Новембра 1882.

С. Сабич с. р.

На венту пред к. в. црногорским капетаном Сабичем у Ушћу учинио је мртвар Јован Марич ове исказе:

болести, због којих сваки треба да превени, него неке друге, које се добијају, кад се суваши једе и пије, особито кад у та многа једа и пића долази много лигера, зачина и соли. Има тако расцјепљених посеза и образа, тако обасутих бубуљицама, да се одмах на први поглед може закључити, како онај, коме припадају тај нос и ти образи, мора бити велики праждељ Бахуеа сланих и јако зачињених једа. Лако је погодити какав је најбољи лек у тим случајевима: мање јести и пити, на смо готови

Кожа је јако брљавија, те изазови изидик многе тјери. Има неких вјера око једна и невољачију неких жена, у којима се може читати: овдје смо у треће а не у две. Има друга нека мржња, која се не може објаснити, овдје смо у треће а не у две. Такође има друге болести, које јавију болест у крви, у јетри и т. д. На све ове болести ваља добри лекови и одмах и одмах потребне мере.

Да речено још нешто о невољачију кожној болести, која јако мучи дјечу, а постоји и одрасле. То су еризипели (еризипел). Еризипел се појави као кожно пречење, пронађено топлотом, сврабом и ушћима. За тим кожно добије првено плавичасту боју, онда се изазове и образује мржња. Еризипел се јавију ушћима, образује се ранама, која врто споро иде, и на болест на гору, то често пута потребно је лекови недрже да се не задржи.

Ко треба се напад лијежити од

Питање ошито. Одговор: Ја се дозих Јован Марич, под. Јована, рођен у Врбнику, на острву Крку, а настављен у Скадру, има ми 42 године, католик, ожењен, имам деце и управитељ сам нешто индустријал, што припада пароброду „Нови Пазар“.

Питање: Кажите ми јесте ли видјели пароброд „Црна Гора“, који је јучер дошао овдје са г. Манонем?

Одговор: Јесам, видео сам да је дошао овдје пароброд „Црна Гора“ са осам људи, шта више бијаху десет, али дрвоједла корчулански са сином остадоше овдје на „Новом Пазару“.

Питање: Кажите ми јесу ли се задржали овдје, за колико и што су чинили, и јесу ли што исказали?

Одговор: Задржали су се овдје око двије уре док су јели нешто на „Новом Пазару“. Господин Манон алађе из камаре и зову ме по имену. Ја се приближих, а он ме стаде питати најпрвије, колико је дана да се налазимо овдје. Ја одговорих да је седам дана прошло јучер да се овдје. Занита ме јесмо ли који пут шкандали (мјерили дубину) ушће. Одговорих да сам шкандалао 3 пута. Занита ме како вријеме бијаше, одговорих да је само један дан била тишина, а остало најгоре вријеме као што бијаше јучер. Набогаде: што ми се чини, кољка вода може дити на брзину? Ја одговорих да сад с овалним вријемном није могуће шкандаловати воду јер је велико море. Послије неколико трену узео цијеп (шпруц) којим се мјери, који се нађоше на „Црној Гори“ и који припадаше индустрији и доње мога покојника сина Јована турског му: Узвешав овај цијеп и стаћем на први да шкандаловати воду. Ја пресидијавијач г. Манону рекох да не ће наћи ни 3 стопе на воду а без вода ни толико. Тад индустрија француски обрати се мени говорећи ми: Што нам се чини, капетан Јоване, хоћемо ли хоћи изићи на двор? Ја одговорих баш ове ријечи: Ако хоће да се утопе. За тим г. индустрија се обрати г. Манону говорећи баш ове ријечи: Ајдемо г. Манонне купати, умријети данас или сјутра свој једно.

Онај исти час ушћине се у ушћу. Г. Манон пак рекао је, прије него се ушћине, да иде купати до ушћа, и ако буду кочени изаћи ћемо, ако не вратићемо се.

По што је отишао с паробродом, ја наредих моме другом сину да иде на јамбор „Новог Пазара“ те да хоће ли проћи дубину (тоље). Након неколико минута момо ми викне одозго: Тата, сво се види да се врћи, а по том на један пут не, иду у Ушће.

Ја тад потскох у шибарацију и повезох се на суво те се ушћих у рт. Промаш ушће виђех јамбор пароброду, за тим пагубих га с очну, потрлах напријед гдје виђех да три многи свијет и три крајем падох прије свега пратинаш пратинаш првеном бојом и познатох да су с ваворина. Она ми се пријемри и помислих: пронађи су! Пронађах јак каљ, с разних ствари припадних пароброду, рачунају ту и јамбор. Кад стигох онучељад, рекоше ми да се спасао један човек и поведоме ме у једну кошуљу гдје бијаше тај човек, који рече да је машиниста, и који ми каза да је најпрвије мога сина обавио морски вал; за тим ми рече да идем у Ушће и јавим на пронаст у Скадру.

Ја мало послје врати се на „Нови Пазар“, и поведох на мјесто сав екипажа „Новог Пазара“, не би ли могао изабавити и хранити које ствари. Враћајући се дакле други пут ја и дрвоједла вјасмо озад, а мој син и камерет вјасмо напријед и набоше два леша, које познатох једно бје-

ше индустрија Дрески тоса. Ламберт а друго бјаше турски на Бојани, и међу се см. ријешили да прогледамо да немају што на себи и нашој ско у воду индустрија на Блату (прелазу) 3 бијеле медијале, а постоје у пилота турског 62 метелица и једну медијалу бијелу; сувише сребрни сат с даном металних и вољак. Препоручила смо ребарима узвратијем да чувају стражу, те ће бити плаћени, и вратићемо се на брод.

Испит, држав у истој ствари са машинистом Редуз Махмудом, који се срећно спасао из несреће, гласи овако:

Питање ошито. Одговор: Зовем се Редуз Махмуд, рођен у настављен у Блату, има ми 32 године, ажењен, вјере мухамедовске, машиниста сам при правном пароброду отоманском „Бојана“ са стацијом у Скадарском Блату.

Питање: Како сте се налазили на пароброду „Црна Гора“?

Одговор: Као сам поспали на ваворини тоса. Манонна по изредби мога запомена, јер ме за дубав ушћине тоса. Манонна.

Питање: Кад сте кренули из Скадра и за куд сте били одређени, колико вас је чељад била на ваворини, и ако је могуће нахола имена?

Одговор: Кренули смо на двије по турску из Скадра, ушћили се св. Јовану од Медве, било нас је 10 на броду, био је г. Манон, Сулејман Сани, Али Јакуп Киса, она два потома бијашу, један као пилот, а други као путник, и бијаше други капетан пароброда турског са стацијом у Скадарском Блату, остале не позналах.

Питање: Надамо из Скадра јесте ли се свраћали на које мјесто дуж ријеке?

Одговор: Свраћали смо се на Обод да уамемо ушће и у св. Николе да ушћинамо, и задржали смо се око двије уре. — Тек су ружала господи, наредили ме да спремам пароброд, и ја за мало времена бјех готов и кренуо пут ушћа Бојане. Кад смо дошли до банка и на поглед колана и таблица, од један пут насуче се брод. Тад г. Манон нареди: „Стој“, а ја усталим машини, нареди натраг, а ја оворних натраг, и бјесмо слободни. Тек савладамо друг претреку, нареди сам тоса. Манонна: натраг! а ја ушћих машини.

Пронао неку малу далечину у напријед, објети се да је нашо ваворини. Нареди омаз г. Манон да се устали машина, и по што је усталим вавор, један вал морски увлачи се у брод, и одмах други и трећи и ми смо били под водом. У томе ужасном случају ја се бацих у море илази брод и носем видео никога, наузмијући г. Манонна вода виђех да плыва на двор. Ја напријед ушћих се сузу и момо с вавориним ваворима почепати се суза.

О атентату на краља Милана.

Стали су већ и листови српски и страни у крвима нашојмо, оштарно позитиве о овом злочином дјелу, од којег је сам Бог спасао Србију. Ми ћемо овдје по тјерима листовима експлицирати неке догађаје, који ће интересовати наше читаоце.

Законично Српске Новине гласају о том атентату ово:

„Неродо Божанство Краљ вратио се јуче у понедјељак 11. Октобра у 11, пред постоу у поштом аутоблусу се пута. На станици дочекали су Краљ српског

видети. Врат је носен на својим крилама, па је био по глави оми. Два нога изирије плуће. Знасте, да нас највећа чистота гласи не може скоро ушћине од рана од тог злоно паравија. Али чим плуће на глави жути, влажну и шупљаву коју дтрчи те одат лежиру.

Сад ћу вам показати другу извјештају едвини, која се зов. Митовићеву јити, која проузрокуне ону коју болест, што се зове Ритупавиј версио г. Шибонина и т. д. Многи ће се од мога извјештаја измјештати подручјиво и помојати овај доктор нема друга посла, те нам говори о неким рјешеним паравијама, који вода на воле чистоту човеку.

Извјештаје, а и сво да се извјештају једни да од мога доктор бар један изиђе на образ, а што што на посто ону животицу, коју нам представља под именом Ритупавиј версио г. Шибонина и т. д. Многи ће се од мога извјештаја измјештати подручјиво и помојати овај доктор нема друга посла, те нам говори о неким рјешеним паравијама, који вода на воле чистоту човеку.

Извјештаје, а и сво да се извјештају једни да од мога доктор бар један изиђе на образ, а што што на посто ону животицу, коју нам представља под именом Ритупавиј версио г. Шибонина и т. д. Многи ће се од мога извјештаја измјештати подручјиво и помојати овај доктор нема друга посла, те нам говори о неким рјешеним паравијама, који вода на воле чистоту човеку.

Има још једна паравија животица, која се зове Ритупавиј версио г. Шибонина и т. д. Многи ће се од мога извјештаја измјештати подручјиво и помојати овај доктор нема друга посла, те нам говори о неким рјешеним паравијама, који вода на воле чистоту човеку.

